

אמרו דבר אחד, דהיכא דלא אפשר לא כעינן קרא כדכתיב:

בית שמאי, הא דאמרן, שמעביר תער אע"פ שאין מתקיים "וגלח הנזיר", הואיל ולא אפשר.

רבי אלעזר, דתניא:

אין לו למצורע בוהן יד ובוהן רגל ליתן עליהם מן הדם ומן השמן "מתן בהונות", הרי אין לו למצורע זה טהרה עולמית.

רבי אלעזר אומר: נותן על מקומו של הבוהן ויוצא ידי חובתו הואיל ולא אפשר.

רבי שמעון אומר: אם נתן על בוהן יד ורגל של שמאל — יצא.

תנו רבנן:

כתיב בפרשת טהרת המצורע: ולקח הכהן את הכבש האחד והקריב אותו לאשם וגו'. ושחט את הכבש במקום אשר ישחט את

והואיל ואמר הכתוב: תער לא יעבור על ראשו "עד מלאת הימים", הרי משמע כי במלאת הימים אכן יעבור תער על ראשו, וצריך שיגלח בתער.

נזיר ממורט משערות ואין לו מה לגלח:

בית שמאי אומרים: צריך העברת תער.

ובית הלל אומרים: אין צריך העברת תער.

ואמר רב אבינא: כשאומרים בית שמאי "צריך", היינו צריך ואין לו תקנה, שהרי אמרה תורה "וגלח הנזיר" ובעינן קרא כדכתיב שיעשה גילוח, והואיל ואינו יכול לקיים גילוח, אין לו תקנה.⁽³⁰⁵⁾

ופליגא רב אבינא אדרבי פדת; דאילו לרבי פדת "צריך ויש לו תקנה", שיעביר תער על ראשו ואף על פי שאינו "מגלח" מאומה, כי הואיל ואי אפשר אינו צריך לעשות כפי הכתוב בפסוק ["לא בעינן קרא כדכתיב"].

דאמר רבי פדת: בית שמאי ורבי אלעזר

ורבי שמעון אין לו תקנה "דהא מה שהיזה קודם שנשפך במקומו עומד, ואם מתחיל ממקום שפסק הווי להו שתי אשמות, ואין כאן מקום לדרוש כי היכי דדרשינן התם חיטוי אחד ולא שני חיטויין.

וכתב עליו בתוספות הרא"ש: ואינו מקובל לי, דעד כאן לא קאמרי רבי אלעזר ורבי שמעון אלא בעבודות המכשירות את הזבח, וכן נמי במתנות מצורע מתחיל ממקום שפסק; אבל בעבודת הדם שעל המזבח, מודו שצריך ליתן להכשיר את הזבח ואחר כך יתחיל מתנות מצורע ממקום שפסק".

305. לפי הסוגיא שלנו, לדעת בית שמאי היה צריך גילוח מעיקר הדין, והואיל ואינו יכול

שני חיטויין. ופרכינן: כיון דכתיב אותו, והיינו אותו שהונף וכמו לרש"י.

ובהא דמייתנין תניא כוותיה דרבי יוחנן, לא הזכיר הריטב"א כי הקושיא היא דוקא מאשם שלא נתן ממנו על גבי בהונות.

ג. דעת הר"ח [כפי שהיא לפנינו וכפי שהביא משמו בתוספות הרא"ש]: הכא מיירי ב"אשם מצורע שנשפך דמו קודם מתן בהונות"; לדעת רבי מאיר יביא אשם אחר; לדעת רבי אלעזר